

ΕΤΟΣ 54ον

19 Μαρτίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 12 (2755)

ΛΥΤΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΝΟ

«ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου»

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στή γῆ δέν ἐπέφερε μόνο τή λύτρωση ἀπό τήν ἁμαρτία, ἀλλά καί τή λύτρωση ἀπό τόν ἀνθρώπινο πόνο. Αὐτό φανερώνουν οἱ πολλῆς ἰάσεις ἀσθενῶν πού μνημονεύονται στά ἱερά Εὐαγγέλια. Τό λεπτό σημεῖο εἶναι ὅτι ὁ Χριστός θεωρεῖ τόν ἄνθρωπο ὡς ἐνιαία ψυχοσωματική ἐνότητα καί ὄχι διασπασμένο σέ σῶμα καί ψυχή.

Αὐτό φαίνεται καθαρά καί ἀπό τή σημερινή εὐαγγελική περικοπή. Ὁ Χριστός θεραπεύει τή σωματική ἀσθένεια συγχωρώντας τίς ἁμαρτίες τοῦ παράλυτου ἀνθρώπου. Ἀπαλλῆσσοντας τόν ἄρρωστο ἀπό τήν πηγή τοῦ κακοῦ, τόν ἐλευθερώνει καί ἀπό τή συνέπειά του, τόν πόνο.

Ἡ παράδοξη φύση τοῦ πόνου

Ὁ πόνος ἀποτελεῖ σκληρή δοκιμασία γιά τόν ἄνθρωπο. Σχεδόν πάντοτε συνοδεύει τή βιολογική ἢ τήν ψυχική φθορά. Παραταῦτα ὁ πόνος, ὄχι μόνο ὡς ψυχολογικό ἀλλά καί ὡς βιολογικό φαινόμενο, παραμένει ἀνερμήνευτος καί παράδοξος. Ἡ παρουσία του δέν ἀντιστοιχεῖ συνήθως σέ κάποια φυσική σκοπιμότητα. Προαναγγέλλει ὅμως τήν ὀδύνη τοῦ θανάτου. Καί ἡ ὀδύνη αὐτή ἔχει ὑπερβατικές προεκτάσεις. Συμβάλλει στήν ἐσωτερική κάθαρση τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό ἀποτελεῖ καί τό προσφορότερο μέσο γιά τήν πνευματική πρόδό του.

Ἡ θετική ἢ ἡ ἀρνητική λειτουργία τοῦ πόνου ἐξαρτᾶται ἀπό τήν προσωπική τοποθέτηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντί του. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νά δεῖ μέσα στόν πόνο νόημα ἢ σκοπό, εἶναι φυσικό νά κάμπτεται καί νά ἀπογοητεύεται. Τόν βλέπει σάν μιά ὀδυνηρή πορεία. Ὅταν ὅμως τόν θεωρεῖ ὡς παιδαγωγικό μέσο τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νά τόν ἀξιοποιήσει θετικά καί νά τόν ἐντάξει στήν προοπτική τῆς πνευματικῆς ὀλοκληρώσεώς του. Συνδέοντας τόν

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. β' 1-12)

«Οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθε πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ· καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἴδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγινούς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς· εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστὶν εὐκολώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, **ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου**, καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ· **Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου**, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον, ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεόν, λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

πόνο μέ τή μετάνοια καί τή συντριβή γιά τίς ἁμαρτίες του, κάνει εὐκολότερη καί συντομότερη τὴν ἀνακαίνιση τοῦ παιδιοῦ ἑαυτοῦ του.

Παιδεία Κυρίου

Κατὰ παράδοξο τρόπο ὁ φιλόσοφος Θεός παρουσιάζεται σκληρός καὶ ἀσυγκίνητος μπροστά στόν ἀνθρώπινο πόνο, πού προκαλεῖ μιὰ ἀσθένεια. Αὐτό μπορεῖ νά προκαλέσει στόν ἀνθρώπο ὀργή καί ἐξέγερση ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ ὁμως προβάλλει ὡς πρότυπο καί στήριγμα γιά τὸν πιστό. Εἶναι τό παράδειγμα πού ἐκφράζει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν Πατέρα.

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ πόνου εἶναι ἐπίσκεψη τῆς παιδείας τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι περνοῦν ἀπό τὸν πόνο, πού εἶναι συχνά μαρτυρικός. Αὐτός εἶναι ὁ σταυρός τους. Εἶναι ἡ πρόκληση πού δέχονται ἀπό τὸν Θεό, γιά νά δείξουν τό φιλότιμο καί τὴν ἐμπιστοσύνη τους ἀπέναντί του. Σταυρός ἀλλήλων εἶναι καί ἡ ἀρετή, γιατί καί αὐτὴ κατορθώνεται μέ κόπους καί δοκιμασίες. Κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο ὁ πόνος, ὅπως καί ὁ θάνατος, ἀποτελεῖ εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν πεσόντα ἀνθρώπο.

Πρόσκληση σέ ἐγρήγορση

Μέ τὸν πόνο ὁ ἀνθρώπος παιδαγωγεῖται καί παρακινεῖται σέ ἐγρήγορση.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοῦμ καὶ διαδόθηκε ὅτι βρίσκεται σέ κάποιο σπίτι. Καί ἀμέσως ἐμαζεύθησαν πολλοί, ὥστε νά μὴ τοὺς χωρῆ πλέον οὔτε ὁ χώρος ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα, καὶ τοὺς ἐκήρυτε τόν λόγον. Καί ἔρχονται καὶ τοῦ φέρουν ἓνα παραλυτικόν, τόν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσερα πρόσωπα. Καί ἐπειδὴ δέν μπορούσαν νά τόν πλησιάσουν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἀφήρσαν τὴν στέγην, ὅπου εὐρίσκετο, ἔκαναν ἓνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεββάτι, ὅπου ἦτανε ξαπλωμένος ὁ παραλυτικός. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστιν τους, λέγει εἰς τόν παραλυτικόν, **“Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι”**. Ἐκάθοντο δέ ἐκεῖ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἐσκέποντο μέσα τους, “Γιατί λέγει αὐτός βλασφημίας κατ’ αὐτόν τόν τρόπον; Ποιὸς μπορεῖ νά συγχωρῆ ἁμαρτίας παρά μόνον ἓνας, ὁ Θεός;”. Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἐκατάλαβε μέσα του ὅτι αὐτὰ σκέπτονται καὶ τοὺς λέγει, “Γιατί κάνετε τίς σκέψεις αὐτές μέσα σας; Τί εἶναι εὐκολώτερον νά πῶ εἰς τόν παραλυτικόν, “Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι” ἢ νά πῶ, “Σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ βάδιζε”; Ἀλλὰ διὰ νά μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νά συγχωρῆ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς” – λέγει εἰς τόν παραλυτικόν, “Σοῦ λέγω, σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου”. Καί ἐσηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀφοῦ ἐσήκωσε τὸ κρεββάτι ἐβγῆκε ὑπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, ὥστε νά ἐκπλαγοῦν ὅλοι καὶ νά δοξάζουν τόν Θεόν καὶ νά λέγουν, “Ποτέ δέν εἶδαμε τέτοια πράγματα”.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Χωρὶς τὸ κέντρισμά του εὐκολῶα πέφτει στὴν πηλαδαρότητα καὶ τὴν πνευματικὴ ἀδιαφορία. Μὲ τόν πόνο σπάζει τὸ κέλυφος τοῦ ἐγωισμοῦ· συμπιέζεται ὁ ἐγωκεντρισμὸς καὶ διευκολύνεται ἡ κοινωνία μὲ τόν Θεό. Γι’ αὐτὸ ὁ πιστὸς βλῆπει στὸν πόνο τῆ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν εὐχαριστεῖ. Τὸν βλῆπει ὡς μέσο ἀσκήσεως στὴν ταπείνωση καὶ τὴν ἀγάπην. Ἔτσι λειτουργεῖ μέσα του ἓνας μηχανισμὸς, πού μετατρέπει τίς προκλήσεις τοῦ πόνου σέ ἀφορμὲς προετοιμασίας γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

Ὅταν ὁ χριστιανὸς ἔχει αὐτὴν τὴν ἀγάπην, βλῆπει τὸν πόνο ὡς πρόκληση, γιὰ νά ζήσει ἐντονότερα τὴ συντριβὴ τῆς μετάνοιας καὶ νά δοκιμάσει τὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ ἐλθέους. Κι ἐπειδὴ ἡ πρόκληση τοῦ θανάτου ἀποτελεῖ τὴν ἔσχατη ὀδυνηρὴ πρόκληση γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὁποῖος ἀγαπᾷ πραγματικὰ τὸν Θεό, μπορεῖ νά χαίρεται ἀκόμα καὶ στὴν ἐπιθανάτια ἀγωνία του. Ὅταν ὁμως δέν ὑπάρχει ἡ ἀγάπη αὐτή, ἢ ὅταν ὑπάρχει ἀλλήλα εἶναι ἀσθενικὴ, τότε ὁ πόνος μπορεῖ νά ὀδηγήσει σέ ἀπόγνωση. Μπορεῖ ἀκόμα νά μετατραπῆ σέ μίσος καὶ νά στρέψει τὸν ἄνθρωπο ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τοῦ πλησίον ἢ καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ὁ παράλυτος τῆς εὐαγγελικῆς μας περικοπῆς δέν ἔφθασε στὴν ἀπόγνωση,

19 Μαρτίου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
«Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ», Χρυσάνθου καί
Δαρείας τῆς Ἀθνηαίας, Κλαυδίου μάρτ. καί τῶν σὺν αὐτῶ († 283),
Δημητρίου νεομάρτυρος τοῦ Τορναῖ († 1564).

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: ζ΄ – Ἀπόστολος: Ἑβρ. α΄ 10 - β΄ 3 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. β΄ 1-12.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 26 Μαρτίου, Γ΄ τῶν Νηστειῶν (τῆς Σταυροπροσκυνήσεως).
Ἀπόστολος: Ἑβρ. δ΄ 14 - ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. π΄ 34 - θ΄ 1.

οὔτε στράφηκε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, οὔτε ἐγκατέλειψε τίς προσπάθειες γιὰ βελτίωση τῆς καταστάσεώς του. Ἀντίθετα ζήτησε τὴ βοήθεια γνωστῶν καί φίλων γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸν Χριστό, τὸν ἠλωτῶτή τοῦ σωματικοῦ καί τοῦ πνευματικοῦ πόνου.

Αἰσιοδοξία τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος

Σέ τοῦτο ἀκριβῶς συνίσταται καί τό ἐλπιδοφόρο μήνυμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς: ὁ Θεός μέ τὸν σταυρό καί τὴν ἀνάστασή του σώζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἀγχώδη ἀσθένεια, ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου καί τὴν ἀγωνία τοῦ μηδενός. Καί ὅλα αὐτά ὄχι μέ τὴν ψυχολογικὴ ἔννοια τῆς ἐσωτερικῆς γαλήνης καί ὁμαλότητας, ἀλλὰ μέ τὴν οὐσιαστικὴ ἔννοια τῆς πραγματικῆς ἀλλαγῆς καί μεταμορφώσεως τῆς ἐχθρότητας σέ φιλία, τοῦ ἄγχους σέ εἰρήνη, τοῦ φόβου τοῦ μηδενός σέ βεβαιότητα ζωῆς καί ἐλπίδα ἀναστάσεως.

Ἀρχιμ. Γ. Χ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γιὰ τίς συχνότητες ἐκτός Ἀττικῆς πληροφορίες
στό τηλέφωνο 210 - 7298. 222

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr